

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 17 de desembre de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. IV. La resurrecció de Crist i els reptes del món actual. 8. La Pasqua com a destí del cor inquiet

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts!

La vida humana es caracteritza per un moviment constant que ens impulsa a fer, a actuar. En l'actualitat s'exigeix arreu rapidesa per a obtenir resultats òptims en els àmbits més diversos. De quina manera la resurrecció de Jesús il·lumina aquest aspecte de la nostra experiència? Quan participem en la seva victòria sobre la mort, descansarem? La fe ens diu: sí, descansarem. No estarem inactius, sinó que entrarem en el descans de Déu, que és pau i alegria. Doncs bé, ¿només hem d'esperar, o això pot canviar-nos des d'ara?

Estem absorts en moltes activitats que no sempre ens satisfan. Moltes de les nostres accions tenen relació amb coses pràctiques, concretes. Hem d'assumir la responsabilitat de nombrosos compromisos, resoldre problemes, afrontar fatigues. També Jesús es va involucrar amb les persones i amb la vida, sense escatimar esforços, sinó lliurant-se fins al final. Això no obstant, sovint percebem que el fet de fer massa, en comptes de donar-nos plenitud es converteix en un vòrtex que ens atordeix, ens treu la serenitat, ens impedeix viure millor allò que és realment important per a la nostra vida. Llavors ens sentim cansats, insatisfets: el temps sembla dispersar-se en mil coses pràctiques que, això no obstant, no resolen el significat darrer de la nostra existència. A vegades, al final de dies plens d'activitats, ens sentim buits. Per què? Perquè no som màquines, tenim un *cor*, encara més, podem dir que som un cor.

El cor és el símbol de tota la nostra humanitat, la síntesi de pensaments, sentiments i desitjos, el centre invisible de les nostres persones. L'evangelista Mateu ens convida a reflexionar sobre la importància del cor en citar la bonica frase de Jesús: «Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor» (Mt 6,21).

És, doncs, en el cor on es conserva el veritable tresor, no en les caixes fortes de la terra, no en les grans inversions financeres, avui més que mai embogides i injustament concentrades, idolatrades al preu sagnant de milions de vides humanes i de la devastació de la creació de Déu.

És important reflexionar sobre aquests aspectes, perquè en els nombrosos compromisos que afrontem contínuament, aflora cada vegada més el risc de la dispersió, a vegades de la desesperació, de la manca de sentit, fins i tot en persones aparentment exitoses. En canvi, llegir la vida sota el signe de la Pasqua, mirar-la amb Jesús ressuscitat, significa trobar l'accés a l'essència de la persona humana, al nostre cor: *cor inquietum*. Amb aquest adjectiu, *inquiet*, sant Agustí ens fa comprendre l'impuls de l'ésser humà que tendeix a la plena realització. La frase completa remet al començament de les *Confessions*, on Agustí escriu: «Senyor, vós ens vau fer per a vós i el nostre cor està inquiet fins que descansi en vós» (I, 1,1).

La inquietud és el senyal que el nostre cor no es mou a l'atzar, de manera desordenada, sense una fi o una meta, sinó que està orientat cap a la seva destinació última, la de «tornar a casa». I l'autèntica destinació del cor no consisteix en la possessió dels béns d'aquest

món, sinó a aconseguir allò que pot sadollar plenament, és a dir, l'amor de Déu, o, més ben dit, Déu Amor. Malgrat això, aquest tresor només es troba estimant el proïsme que trobem pel camí: germans i germanes de carn i ossos, la presència dels quals interpel·la i interroga el nostre cor, cridant-lo a obrir-se i a donar-se. El proïsme et demana alenir, mirar-lo als ulls, a vegades canviar de plans, potser fins i tot canviar de direcció.

Estimadíssims, heus aquí el secret del moviment del cor humà: tornar a la font del seu ser, gaudir del goig que no acaba, que no decep. Ningú no pot viure sense un sentit que vagi més enllà del que és contingent, més enllà del que passa. El cor humà no pot viure sense esperar, sense saber que està fet per a la plenitud, no per al buit.

Jesucrist, amb la seva Encarnació, Passió, Mort i Resurrecció, ha donat un fonament sòlid a aquesta esperança. El cor inquiet no se sentirà decebut si entra en el dinamisme de l'amor per al qual ha estat creat. El destí és segur, la vida ha vençut i en Crist continuarà vencent en cada mort d'allò que és quotidià. Aquesta és l'esperança cristiana: beneïm i donem gràcies sempre al Senyor que ens l'ha donat!